

Zenó

Un relat de: [eumolp](#)

Fugint de la ira d'aquell déu venjador, Zenó s'amaga a l'illa de Karnala, on les aigües verdes flueixen manses pels camps del Norat. Recolzat al tronc d'un pi esponerós, contempla com les ones suaus besen els còdols de la rada. Els sol es pon i l'horitzó s'encén de claredats rogenques. Tot respira pau.

Lluny ha quedat la ciutat, destructora d'homes, on coven els enveges i els odis, on nien les urpades del destí heretat d'un pare impietós i cruel. Zenó se sent segur. A Karnala regna Dirma, protectora dels perseguits, refugi dels atribolats. Arraulit al seu recer, Zenó ha trobat la pau que el seu esperit turmentat desconeixia de fa temps.

Però tot no és més que un miratge. Just quan Zenó mig acluca els ulls i vol deixar-se bressolar pels braços amables del son, els llums, parpellejants, emergeixen de l'aigua i amb una lentitud exasperant segueixen un camí recte, com el d'un llaurador expert. Un zumzeig sord i persistent s'empara de la nit. Blanc, roig, blanc, roig... Els focs intermitents marquen la cadència del terror que s'empara de Zenó. La pau a penes retrobada s'esborra i deixa pas a la certesa que ha arribat l'hora del combat final.

S'apresta a la lluita. Ha decidit no fugir més, plantar cara al destí. Clava els peu en terra, aferma les cames i agafa ben fort el glavi amb què està disposat a vèncer o morir.

Gest inútil. Lentament el submarí negre emergeix, fred i mecànic, i dirigeix les seves armes a l'objectiu X539 que al cap de no res esclata com un castell de foc en la serena nit dels temps d'avui.